Č. 72.

Vyživovací příspěvek: I. * Nárok na zvýšení vyživovacího příspěvku manželky povolaného dle § 3 cís. nař. ze dne 30. března 1917 č. 139 ř. z., jakož i nárok na bytné dle § 2 cit. cís. nař. nepovažují se za přihlášené ve smyslu § 4 cit. cís. nař., nejsou-li v přihlášce náležitě konkretisovány. Zejména není přihlášením pouhé vznesení nároku na vyživovací příspěvek v zákonité výši. — II. Dcera není dle zákona povolána, aby zastupovala svou matku před nejvyšším správním soudem.

(Nález ze dne 7. dubna 1919 č. 153.)

Věc: Hermína Holzingerová v Hrdlovce (adv. Dr. Rudolf Stejskal z Duchcova) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost zamítá se z části jako nepřípustná, z části jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatelka požívala z příčiny povolání mužova se 4 dětmi od jeho povolání (29. července 1914) vyživovací příspěvek celkem 3 K 20 h. Vyměřen byl jí a dvěma dětem starším osmi let po 85 h, dvěma dětem mladším než 8 let po 42½ h, ale sraženo 20 h z celku 3 K 40 h.

Po smrti nejmladšího dítěte brali od 15. prosince 1914 celkem 2 K 97½ hal. vypočtených na podkladu 85 h, resp. 42½ h za osobu beze srážky.

V dubnu 1917 zažádala stěžovatelka o zvýšení od 29. července 1914 na 4 K 25 h a od 15. prosince 1914 na 3 K 87½ h, totiž žádala po prvé o příspěvek 85 h od 29. července 1914 i pro tchýni povolaného Alžbětu Bauerovou, žijící s povolaným od 1. června 1914 ve společné domácnosti a pak pro všecky ostatní po 85 h, resp. 42½ h bez obmezení.

V srpnu 1917 rozšířila prosbu na příspěvek po 1 K 60 h podle zákona ze 27. července 1917 č. 313 ř. z. pro sebe, pro všecky čtyři děti a tchýni povolaného.

Okresní vyživovací komise v Duchcově dle záznamu na původním povolení vyživovacího příspěvku zvýšila celkový příspěvek od 1. srpna 1917 na 8 K, aniž zřejmo ze spisů, kterým osobám to platí. Odvolání, které potíralo jen nepřiznání zákonné výše vyživovacího příspěvku uvedeným šesti osobám, nevyhovělo naříkané rozhodnutí, poněvadž rodina dostává 8 K jako vyživovací příspěvek a poněvadž hleděti lze jen ke čtyřem osobám (žena a po úmrtí jednoho dítěte jen tři děti), jimž povolen vyživovací příspěvek v plné výši. Zároveň dodalo naříkané rozhodnutí, že I. stolice rozhodne o nároku tchýně povolaného, kterýžto nárok byl teprve ve stížnosti uplatněn.

Vyřizuje stížnost uvážil nejvyšší správní soud toto:

Stížnost jest dle § 2 zákona o nejvyšším správním soudu a §§ 21, 2 a 5 zákona o správním soudu nepřípustná, pokud jde o vyživovací příspěvky Karla, Jana, Alberta a Antonína Holzingerových a Alžběty Bauerové, dále pokud jde o 10% zvýšení vyživovacího příspěvku a o bytné stěžovatelčino.

Stěžovatelka není po zákonu povolána, aby před nejvyšším správním soudem zastupovala svou matku nebo své nezletilé děti, jež zastupuje je-

jich otec Karel Holzinger, s nimi všemi v domácnosti žijící, a nevykázala také plnou moc k jejich zastupování (§ 2 zákona o správním soudu).

Svůj vlastní nárok na 10proc. zvýšení vyživovacího příspěvku a na bytné uplatnila stěžovatelka po prvé ve stížnosti. Neboť dle čl. 2 zákona z 28. října 1918 č. 11 sb. z. a § 5 cís. nař. z 30. března 1917 č. 139 ř. z. lze ono zvýšení, jakož i bytné osob na nájem bytu neodkázaných (a takovou osobou jest dle spisů správních stěžovatelka) přiznati jen k přihlášce. Za přihlášku takovou nelze však považovati pouhou prosbu odvolání, aby se vyměřil vyživovací příspěvek v zákonné výši, zvláště když v návrhu zavdavším podnět k potíranému rozhodnutí prvé stolice uváděna číselná výše příspěvku vyživovacího bez tohoto zvýšení a bez bytného.

Nebyl tedy tento nárok ve správním řízení vznesen, tudíž také nebyl nařikaným rozhodnutím řešen (cit. § 5).

Proto byla nepřípustná část stížnosti bez dalšího odmítnutá.

V ostatním obsahu není stížnost odůvodněna, poněvadž stěžovatelka není dle skutkového stavu spisů, na jehož podkladu žalovaný úřad zamítaje odvolání vskutku rozhodoval, třeba by to z odůvodnění jeho rozhodnutí jasně na jevo nevycházelo, ve svých právech nijak zkrácena (cit. § 2. zákona o správním soudu).

Domáhat se za dobu od 29. července 1914 do 31. července 1917 pro sebe vyživovacího příspěvku v nezkrácené výši 85 h. Ten byl jí od 15. prosince 1914 nesporně vyplácen, jak z předu vypočteno. Jen v době od 29. července 1914 do 14. prosince 1914 byl příspěvek rodině poskytnutý o 20 h zkrácen, z kteréhož zkrácení příslušná část snad i stěžovatelku stihla. Však zkrácení toto stalo se právem dle 2. odst. § 5 zákona ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. Nesmíť dle tohoto předpisu celkový vyživovací příspěvek povolený příslušníkům povolaného přesahovati jeho průměrný denní výdělek.

Tento byl dle vlastního udání stěžovatelky při původní přihlášce a dle dvojího četnického šetření zjištěn ve výši 3 K 20 h a ve stejné výši přiznán také příspěvek všem za uvedenou dobu.

Jsa tímto skutkovým zjištěním dle § 6, odst. 1 zákona o správ. s. vázán, shledal nejvyšší správní soud, že věcné rozhodnutí žalovaného úřadu je v souhlasu se zákonem a nezkracuje stěžovatelku v jejím právu na vyživovací příspěvek, i zamítl tuto část stížnosti jako bezdůvodnou.

Č. 73.

Vyživovací příspěvek: Dobrovolný vstup do podniku, který slouží úkonům válečným, nelze na roveň klásti povolání, které se stalo na základě povinnosti k osobním úkonům válečným. Vyživovací příspěvek náleží jen rodinám osob povolaných.

(Nález ze dne 7. dubna 1919 č. 883.)

Věc: Františka Kuzmannová ve Výprtech proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatelka přihlásila dne 15. října 1917 nárok na vyživovací příspěvek pro sebe a tři dítky své z důvodu, že její manžel, to-